

PŘEDTUCHA SMRTI

Každý člověk asi slyšel nejeden od dospělých osob věty, jaký: "já vím, že už tady nehdu; já vím, že brzy umru, až bych rád šel, nebo šla proto, že mám malé děti", a podobně, jako profesor Thomayer v jednom svazku svých sbíraných děl. A zatím taková vzdechnutí osoba žije dále. Máme-li vhodnou příležitost, vidíme ji leta kolem sebe se pohybuje bez nemoci, bez nesnázi. Znám sám takového věčně umírajícího člověka již po čtyřicet roků. Dožil se při tom umírání pomalu sedmdesátky.

Ve případech tohoto druhu bývá jen o úzkostlivé osoby, které jen zdánlivě čekají smrti, poněvadž se o svůj život obávají. Ve skutečnosti neběží o žádný, celkovým stavem povzbuzený a opravdu správný pocit, na základě jehož brzký konec dal by se očekávat anebo správně tušit. Ale jsou lidé, se kterými se to má jinak! Nejprve některou ukázkou!

Když na sklonku r. 1889 objevila se v Praze ohřipka, neměli jsme o vlastnostech této potutelné nemoci žádného správného pojetí. Na počátku této epidemie onemocněl jeden z mých klientů, dávno mně známý, také novou tou nemocí. Téhož dne, kdy právě známky své nemoci počítal, poslal si pro notáře a učinil poslední pořízení o svém rozsáhlém majetku. Když notář odešel, poslal si nemocný pro kněze, vyzpovídal se a dal si dát poslední pomazání. Když jsem jej druhého dne navštívil a uslyšel, co všechno den před tím se bylo přihodilo, poznamenal jsem, že to vše snad bylo zbytečné u člověka, u kterého žádné hrozivé známky se neukazují. Na to mně nemocný lakoniicky odtušil: "Jen mne nechte, já vím, co dělám." Následujícího dne — byl mrtev.

V tomto případě bezděčně předtucha smrti mne v nejvyšší míře překvapila. Před krátkou poměrně dobou přinesly všechny pražské listy denní obsáhlou zprávu o příšerné smrti vzteklinou, již podstoupil v nemocničním oddělení mnohým řízením mladík, tuším asi jedenadvacetiletý. Byl kousnut do pysku malým vzteklým psem, odejel na léčení do pasturovského ústavu ve Vídni, a když se vrátil, navštívil v jednom předměstí pražském své příbuzné. Že se necítil volným a byl proto přijat do všeobecné nemocnice pražské. Přijat byl odpoledne, leč již v nastávající noci počal zuřiti způsobem neslýchaným. Ač byla postel jeho zahalena provazovou sítí, jakou u nepokojných nemocných zpravidla přes lůžko přivazujeme, zmítal nemocný sebou takovou měrou, že silnou železnou postel rozbil a jen pomocí několika svalnatých sluhů bylo možno zabrániti, aby se ze sítě ven nedostal.

Při tom ustavičně toužil hoř po cigaretě a každý okamžik plival po lidech tak, že jeho soused stval bylo pro sluhů i lékaře přítomné dosti nebezpečné, neboť slina hostí, jak obecně známo, nakažlivinou vztekliny. V tomto bouřlivém zmatku zvolal ubohý hoř náhle velkým hlasem: "Do konána jest!" Zvolání tomu nevěnována zvláštní pozornost, jelikož bylo třeba nemocného dopravit do některé místnosti, kde by byl sám. Avšak pokud byl tak bouřlivě naladěný, nebylo možno jej dopravit jinam, již k vůli nebezpečí, jímž dopravující a provázející osoby by ohroženy byly. Proto jsme jej nejdříve chloroformovali.

Nemocný za krátko usnul a byl ovšem úplně tichý, leč když jsme jej v tomto stavu odnesli a v nové místnosti na lože umístili — byl mrtev. Jeho výkřik: "Dokonáno jest!" byl hluboce odůvodněn.

Také u slavného Jana Nerudy jistou předtuchu smrti jsem pozoroval. Neruda byl v posledních letech svého života o své zdraví neobyčejně pečliv. Každá maličkost jej rozčilovala a strachem naplňovala. Dne 22. srpna r. 1891 onemocněl Neruda tak zvaným perforativním zánětem pobříšnice. Utvořilo se mu na obmezeném místě záněti stěvání a nad tímto zánětem — jak tomu bývá — na malém okrsku stěva se proděravilo a obsah stěvní vnikl do dutiny pobříšniční a způsobil zde zánět, jenž zpravidla bývá smrtelný. Zejména často u-

Butter-Nut Coffee

"Delicious"

From the World to You

Around Butter-Nut Coffee is woven a fairy-like tale of romance. Grown in some far-away tropical country, carefully cultivated by dusky natives, it is picked at the right time, dried and hulled. Still green, it is carried from the inland to the boats by donkeys, in some countries, and ox-carts in others. From there it is shipped across the seas to the north and arrives in our great terminals of New Orleans or New York. Fast freight brings the Coffee to Omaha, where we in turn roast, grind and pack it, and it soon reaches your table, a pot of delicious real Coffee with all its natural flavor and fragrance — Butter-Nut, The Coffee Delicious.

PAXTON & GALLAGHER CO.
Omaha

Světový dar pro vás Butter Nut káva jest obetvána čarovnou bájí romance.

Jest pěstována v jisté vzdálené tropické krajině, pečlivě mouřeniny obdělávána, sbírána v pravý čas, sušena a z lusků vylu-

pována. Posud zelená, jest dopravována z vnitrozemí k loďm, pomocí oslů v některých krajinách a jinde na kárkách, v nichž

jsou volí zapřažení. Odtud jest zaslána přes moře na sever a přichází do našich velkých terminálů v New Orleans nebo v New Yor-

ku. Rychlé nákladní vlaky přiváží kávu do Omahy, kde ji po řadě pražíme, meleme a pakujeme, než v brzkou dosáhne vašeho

stolu, konvice lahodné, právě kávy s veškerou její vůní a příchutí — Butter-Nut, lahodná káva

PAXTON & GALLAGHER CO. -- OMAHA, NEB.

mírají nemocí tohoto druhu ochrnutím srdce, náhle, jako když zhasne svíce, a bývají do posledního dechu při plném vědomí. Když jsem k Nerudovi s kolegou Michlem o deváté hodině ranní přišel, přivítal mne slovy: "Kamaráde! Jen aby to bylo krátké." Vyčetl jsem ze slov těch hned, že tu neběží o obvyklou úzkostlivost Nerudovu, která z každého komára druhdy dělávala velblouda, ale o opravdovou předtuchu smrti. Také vskutku večer téhož dne Neruda dokončil...

PŘESNOST.

V životě mohou býti toliko více nebo méně důležité věci, nikdy však bezcenné; nic není tak malicherným, aby nezbudilo náš zájem. Existují tudíž maličkosti, ale nikoliv věci bezvýznamné. Nejneopatrnější příčiny mívají často nejvážnější následky. Jediný chybný krok může nás zavést na cestu. Dyny, jež vzdorují přibojí moře, jenom ze zrn písečných vystaveny jsou! Vzhled člověka jest sice podřadný, leč nemáme jej zanedbávat. Pokud možno, se snažme nepříjemný vzhled zmírniti. Odíváme se jednoduše, ale řádně. Čistota není marionivost. Zachovávejme čistotu co největší. Pořádek a pravidelnost jsou maličkosti, ale na nich spočívá vše.

Malý a velký jsou jen pojmy relativní. Jestliže sebe srovnáváme s mikroorganismy, hemžícími se v kapičce vody, jak si připadáme velcí! Jestliže však si uvědomíme, že naše země jest jen bodem ve vesmíru, jak zas jsme nepatrní! Co dnes jest velkým, zí-

tra může býti malým. Nemůžeme vykonati dobrou práci, neběfeme-li zřetele i k nepatrnostem! Nejsme dobří, nezlepšujeme-li sebe i v malých chybách. Nesmíme pomínouti i té nejmenší příležitosti, neboť ona může býti zdrojem velkého štěstí. Život jest tvořen maličkostmi, ale těmito lze vykonati mnoho.

Přesnost požaduje, abychom nikdy nekonali dvě věci současně. Lubbock učí: "Kdo chce, aby jeho úřad nezanikl, musí se oň starati." Jest vedlejší, jaký úřad kdo zastává, ale mnoho záleží na tom, jak jej zastává. Netřeba nám zanášeti všechny výdaje jednotlivě, ale vydaný peněz nikdy neopomeňme zaznamenat. Dluhů dělejme co možno nejmenší; bylo-li to již nutno, splácejme je hned, jakmile se nám možnost naskytne. Nikdy nedělejme dluhů ve hře. Řádný člověk ne hazarduje ve hrách i nespekuluje.

POCTIVOST.

Od nikoho neberme ničeho, a nič bychom se mu neodvděčili v stejné míře. Buďme poctivými i vůči státu a společností. Podlouhnutí a vykrucování se z povinnosti platiti daně jest známou nepoctivostí. I ten, kdo nekrade, může býti nepoctivým, na př. prodává-li s nadměrným ziskem. Také s hlediska hospodářského musíme každému přiznati, naě má právo: Poctivost jest láskavost na finančním poli.

Ne vždy jest nepoctivost trestuhodná. Jsou případy nezbytné potřeby, kdy sám trestní zákon jest zhořlivavým. Krádež z hladu nebudiž trestána. V každém jiném však případě buďme bez-

Kirschbraun & Sons

INCORPORATED

Vyrabitelé

znamenitého másla

Vejce a chladírny

36 roků v obchodě

OMAHA, U. S. A.

promíněné poctiví, jakkoliv to třeba bylo sebe více nesnadno. Cizí majetek budíž nám svatým. Rovněž nemáme práva na důchod ze jmění cizího. Jest nečestným čítati výdaje, jež jsme ve skutečnosti neměli. Peněz cizích nedávajme dohromady se svými. Nejs připustno nechat si zaplatiti vykonanou službu více, nežli zaslouží.

Obával se.
"Proč pak jsi tak nezpůsobný a nechceš dáti slečné guvernantece hubičku?"
"To bych si dal. Věra jsem viděl tatínka, jak se o to pokusil, ale ta mu dala..."
Dá se s ním mluvit.
Její otec: Ale to vám povídám — mladý muž, že ty peníze mohou deera hned nedostane.

Ženich: Oh, to je all right! — Jen když je někdy dostane — já ji zatím budu milovati jen k vůli ní samé.
...
To je mrzuté.
A.—Co jsi tak zaražen?
B.—Eh — kluk přinesl domů početní úlohu — já mu ji vypracoval a učitelka řekla, že je osel.